Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige

Ni og halvtredsindstyvende Aargang

1910

Tager mit Aag paa eder, og lærer af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af Hjertet: saa skulle I finde Hvile for eders Sjæle. Thi mit Aag er gavnligt, og min Byrde er let. (Matth. 11: 29—30).

Kjøbenhavn
Udgivet og forlagt af Andrew Jenson
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen)

Indhold.

Nummer 1 | 1. Januar 1910 | 59. Aargang

Min Omvendelse til „Mormonismen“.

Fra Millennial Star.

Søster Ada Lumsden skriver fra Salt Lake City: „Jeg føler det som en Pligt mod de Sidste-Dages Hellige at aflægge mit Vidnesbyrd angaaende min Omvendelse og Indlemmelse i Kirken. Ligesom mange andre, der have annammet „Mormonismen“, har ogsaa jeg været udsat for megen Forfølgelse; men midt i Forfølgelsen har jeg glædet mig ved Overbevisningen om, at det Skridt, jeg har taget, har min himmelske Faders Bifald.

Flere Gange i de 2 Aar, jeg undersøgte Læren, inden jeg forenede mig med Kirken, standsede jeg og lyttede til Missionærerne, som prædikede paa Gadehjørnerne; men jeg var endnu ikke saa interesseret i deres Religion, at jeg lagde mig noget paa Hjertet af det, som de sagde. En Søndag Aften for godt og vel et Aar siden, da jeg var paa Vejen hjem fra en Presbyterian-Kirke i Liverpool, saa' jeg en stor Samling Mennesker paa Hjørnet af Beech Street og Edge Lane. Da jeg kom til Stedet, viste det sig, at det var en Prædikant, som tordnede mod de Sidste-Dages Hellige og Mormons Bog. Jeg gjorde lidt efter, uden egentlig at tænke videre derover, en maaske lidet anerkjendende Bemærkning om Mormonerne, men blev meget skarpt tilrettevist af en Dame, som stod nær ved, og som betydede mig, at jeg talte om et Folk, til hvilket jeg intet Kjendskab havde; jeg svarede hende, at jeg heller ikke ønskede at vide noget om Mormonerne.

Den følgende Dag fortalte jeg en af mine Medarbejdere det lille Optrin ved det anti-mormonske Møde Aftenen før. Hun sagde da, at hun aldrig havde været tilstede ved et Møde af Sidste-Dages Hellige, men vilde gjerne overvære et saadant for at tilfredsstille sin Nysgjerrighed. Vi besluttede saa at gaa hen til Gudstjenesten i Mormonernes Hovedkvarter, 295 Edge Lane, den følgende Søndag Aften. Vi bleve ganske vist ikke synderligt grebne af Talen, men vi hverken saa' eller hørte Noget, som i ringeste Maade berørte os uheldigt. Senere samme Aften afholdt Ældsterne Møde paa den aabne Gade; dette overværede vi ogsaa. Mødet blev forstyrret og afbrudt af en Lokalprædikant fra den engelske Kirke og nogle af hans Tilhængere. Mormons Bog var Emnet, der blev behandlet i en kort, men aandsfuld Tale, og jeg fik nu Lyst til at se og læse denne Bog. Jeg bad en af Missionærerne om at laane mig et Exemplar, og han henviste mig til Kontoret. I den Hensigt at faa Bogen besøgte jeg Mødet den følgende Onsdag Aften; men jeg blev denne Gang dybt greben af den Alvor, hvormed de forskjellige Talere aflagde deres Vidnesbyrd om Mormonismen og dens betydningsfulde Sandheder; jeg havde aldrig før hørt noget lignende. Det store Frafald fra den oprindelige kristne Kirke blev tydeligt bevist ved Profetier fra baade det gamle og det nye Testamente. Da et almindeligt Frafald havde fundet Sted, var det jo indlysende, at en Gjengivelse af Evangeliet med guddommelig Fuldmagt var nødvendig. Nu blev min Interesse vakt, og den forøgedes mere og mere, eftersom Ældsterne talte om Evangeliets Gjengivelse ved Joseph Smith og støttede deres Udtalelser ved at henvise til mange Skriftsteder i den hellige Skrift. Da Mødet var forbi, fik jeg Mormons Bog at laane, og tillige fik jeg en Del Smaaskrifter, der omhandlede Evangeliets første Principper og Kirkens Ordinancer. Dem læste jeg nøjagtigt igjennem og sammenlignede dem med dem, som Frelseren selv havde lært i tidligere Dage, og jeg fandt, at de fuldstændig stemmede med disse. Ved hyppigere Besøg til Møderne og ved Læsning af mere af Kirkens Literatur blev min Tro paa Mormonismen styrket, og efter flittig og oprigtig Bøn til Herren om at vise mig Sandheden forvandledes min Tro til Kundskab, og jeg var fuldt og fast overbevist om Mormonismens Ægthed, inden jeg forlangte Daab. Hvis det ikke havde været Tilfældet, vilde jeg ikke have vovet dette Skridt; thi jeg var mig Følgerne af det fuldt bevidst: Jeg vidste, at det betød Tabet af Slægtninges og Venners Kjærlighed, og at jeg udsatte mig for deres Had, Spot og Foragt. Men jeg vidste tillige, at alt dette og mere endnu, ja selv Døden maatte Fortidens Hellige lide for at annamme Frelserens Budskab.

Ikke saa snart var jeg bleven døbt, før jeg maatte prøve Forfølgelse. Min Omvendelse til Mormonkirken naaede snart min Principals Øren. Han kaldte mig for sig og forlangte, at jeg skulde afsværge min nye

Tro og vende tilbage til den presbyterianske Kirke af ingen anden Aarsag end den, at overalt og af Alle var Mormonismen saa „ilde omtalt“. Af samme Aarsag burde jo ogsaa de første Kristne have afsværget deres Tro paa Messias. Overtalelse viste sig frugtesløs overfor mig; derfor maatte der anvendes Haardhed, og den bestod i Trusler om Afskedigelse, dersom jeg oftere besøgte et Mormonmøde. Ogsaa min tidligere Præst blev sendt til mig for at omvende mig fra min Vildfarelse; i Timevis forsvarede jeg min Tro og mine Trosfæller, og jeg bad og bønfaldt baade Præsten og min Principal om at møde Mormonældsterne i en fredelig Diskussion; jeg forsikrede dem, at hvis jeg blev overbevist om, at jeg havde taget fejl, skulde jeg villigt og gjerne ophæve al videre Forbindelse med de Sidste-Dages Hellige. Dette afslog de imidlertid paa det bestemteste, og de nægtede absolut at diskutere Kirkens Doktriner med mig; de foretrak Forhaanelse og Skjældsord for sund Fornuft. Men jeg blev ved samme Lejlighed overbevist om det Uholdbare i deres Stilling; thi jeg var forvisset om, at de ikke vilde have nægtet at møde Ældsterne, dersom de ikke havde frygtet for, at disses Lærdomme vare korrekte. I mit Hjerte beskyldte jeg dem for Kujoneri; thi jeg følte, at dersom de vare saa dybt interesserede i mit timelige og aandelige Velfærd, som de foregav, da vilde de med største Beredvillighed have opfyldt mit Ønske. Rigtignok har den store Gejstlige D. H. Bartlett sagt og skrevet meget nedsættende om de Sidste-Dages Hellige, men dog maa jeg beundre ham for hans Opførsel, da et stort Antal af hans trofaste Tilhængere vare rede til at udtræde af hans Kirke for at slutte sig til de Sidste-Dages Hellige. Nævnte Medlemmer opfordrede ham nemlig til at mødes med en Repræsentant for Mormonkirken, og heri indvilgede han, da han mente, at han derved kunde beholde dem; dog tror jeg, at den stakkels Mand begreb sin Stillings Usikkerhed. Han kæmpede godt, men Lykken var ham ikke gunstig — Sandheden stod ham imod, og da han tabte Slaget, ansøgte 16 af hans Tilhængere paa een Gang om Indlemmelse i Mormonkirken. Flere af dem bo nu i Utah og ere glade og tilfredse i Sandheden og velstillede i timelig Henseende.

Som før bemærket blev jeg truet med Afskedigelse fra mit Arbejde, hvis jeg oftere besøgte Mormonmøderne. Fuldstændig i Modstrid med mit Hjertes Følelser, men kun for at beholde mit Arbejde, lovede jeg at skille mig fra Mormonerne. Men senere følte jeg, at et Løfte, der var mig aftvunget under saadanne Forhold, var uretfærdigt i Guds og alle rettænkende Menneskers Øjne, og derfor følte jeg mig fuldt retfærdiggjort ved ikke at holde det. Jeg besøgte de Helliges Møder saa ofte, som Lejlighed gaves mig, men blev nødsaget til at sidde i et tilstødende Værelse for ikke at blive set af Spejdere, som sendtes dertil for at se, om jeg holdt mit Løfte; det blev mig tilsidst uudholdeligt, og

jeg besluttede at overvære Møderne frit og aabent uanset Følgerne. Dette forargede mine Nærpaarørende og Slægtninge i høj Grad, og jeg maatte taale mange Bebrejdelser og Ubehageligheder. Jeg var fuldstændig klar over, at jeg vilde blive afskediget, saa snart det rygtedes, at jeg vedblivende besøgte Mormonmøderne, og jeg belavede mig paa en saadan Medfart. En Søster, som boede et andet Sted i England, og som besad Midler, tilbød at laane mig de fornødne Penge til at emigrere til Utah, hvor jeg kunde tjene Gud overensstemmende med min Samvittigheds Bydende, og hvor ogsaa Vejen stod mig aaben til at forbedre mine timelige Forhold. Jeg modtog Tilbudet med Glæde og traf Forberedelser til Rejsen. Men da Tiden nærmede sig, begyndte jeg at føle, at jeg næsten ikke kunde bringe det store Offer. Jeg betroede mig til min Moder og sagde hende, at dersom hun vilde love mig at følge med mig til Utah, vilde jeg endnu en Tid forblive i England. Dette vilde hun paa ingen Maade. Med et næsten sønderknust Hjerte, men fuldt forvisset om, at jeg gjorde Guds Villie, løsrev jeg mig saa fra Alt, hvad der her i Verden var mig kjært og dyrebart, og begyndte Rejsen til Zion.

Den næsten 7000 Mil lange Rejse over Sø og Land forløb langt behageligere, end jeg havde tænkt mig, og 2 Uger efter, at jeg havde forladt Liverpool, befandt jeg mig frisk og rask i Salt Lake City, hvor jeg mødte Venner, der toge mig med hjem og behandlede mig som et Medlem af deres egen Familie. En Uge efter modtog jeg et Tilbnd om en god Beskjæftigelse hos et Firma, hvor alle vare Medlemmer af Mormonkirken. Dog beskjæftigede de ogsaa Folk, som ikke vare Mormoner. Ingen bliver her truet med Afsked, fordi han eller hun dyrker Gud paa en anden Maade end Firmaets Medlemmer. Jeg er her saa fri som Fuglen i Luften, og jeg er ikke tvungen til at gaa til Mormonmøder. Hvis jeg ønsker det, kan jeg gaa til en hvilkensomhelst Sekt, og næsten alle de forskjellige Sekter have Kirker eller Forsamlingshuse her. Størstedelen af Salt Lake Citys Indvaanere ere ikke Mormoner, og Hundreder af Udenforstaaende komme fra de forskjellige Dele af de Forenede Stater for at bosætte sig i de „Helliges Stad". Dette er maaske et tilstrækkeligt Bevis for, at Salt Lake City langt fra er den ugudelige By, som de Helliges Fjender sige.

Jeg vil dog ikke undlade at tilføje, at ikke Alle, som kalde sig Israel, ere Israel. Jeg har fundet alle Slags Mennesker her, men jeg har nu lært at skjelne mellem Mennesker og Principper. Mangen en „Mormon" besidder Fejl og Svagheder som andre Dødelige, men dette forringer ikke Værdien af deres Religion, som jeg til min fulde Tilfredsstillelse har funden at være det evige Evangelium, som det lærtes af Kristus og hans Apostle. Jeg har i Mormonismen fundet „den kostelige Perle", og jeg priser min Gud, fordi han har bragt mig ud af

Mørket og ind til hans underfulde Lys, ud fra Menneske-Kirker og ind i Jesu Kirke, og fordi han gav mig Styrke til at holde fast ved Troen, medens Modgang og Prøvelser truede mig fra alle Sider.

Jeg lever nu i Haabet om, at jeg i Tidens Løb skal blive i Stand til at rejse tilbage til mit Fødeland, ikke for at forblive der, men for at bære mit Vidnesbyrd til Familie, Slægt og Venner om, at den Tro, som jeg annammede, er den samme, som Fortidens Hellige nød, og at den paany er bragt tilbage ved Joseph Smith i vore Dage til Frelse for den menneskelige Familie. Det vil glæde mig meget at korrespondere med mine engelske Venner, som ønske at vide Sandheden angaaende „Mormonerne" og „Mormonismen".

2415 South, 8th East Street. Salt Lake City, Utah. U. S. A.

Ada Lumsden.

Mange Tilfælde af lignende Art forekomme ogsaa her i de skandinaviske Lande. Overalt i de forskjellige Konferencer findes Sønner og Døtre, Hustruer og Mænd, der forstødes af ingen anden Grund end den, at de ere blevne paavirkede til at forene sig med vort Samfund. For ikke længe siden, da en Datter kom hjem til sin egen kjære Moder for at meddele hende den Glæde, hun havde fundet ved Annammelsen af Evangeliet, viste Moderen hende Døren og forbød hende at vise sig oftere. „Jeg vil tusind Gange hellere modtage dig med et nægte Barn i dine Arme end som Mormon", sagde Moderen. Dette Tilfælde var nemlig ogsaa forekommet. Red.

Farer, som true den amerikanske Nation.

Den katolske Ærkebiskop Glennon i St. Louis talte fornylig til en Forsamling paa 5000 Mennesker og nævnede to Ting som særlig faretruende ikke alene for den amerikanske Nation, men for enhver Nation, hvori de samme Ting ere raadende. Det var Ægteskabs-Skilsmisse og Lejeboliger. Om Skilsmisse sagde han: „Hver Skilsmisse, der gives, og hver Skilsmisselov, der vedtages, er en aaben Udfordring til den almægtige Gud, fordi der derved gives tilkjende, at Menneskers Love ere bedre end hans. Skilsmisselove og Skilsmissesager ere et sammenblandet Onde, der er mere ødelæggende end Dødsenglen i Ægypten, som søgte efter Blodet paa Dørposten og slagtede den Førstefødte fra Kongens til Betlerens Søn; Kjærlighed er nemlig den retmæssige Førstefødte i enhver Familie, og naar den dræbes ved Skilsmisse, da efterfølges den af moralsk Død og Ødelæggelse i den hele „Nation". Om Lejeboligerne i de store Stæder sagde han: Den moderne Lejeboer er bleven noget nær lig Huleboerne i det vestlige Amerika. En Hustru og en Pappegøje ere de Eneste, der have Adgang; men en Hustru og en Pappegøje udgjøre

ikke en Familie, lige saa lidt som en Lejebolig kan udgjøre et Hjem." Foranstaaende er sikkert vel begrundet, og de Onder, som den gamle Prælat ivrer imod, have mere langtrækkende Følger, end vi flygtigt kunne udregne. Forstyrrelse i Familielivet er en gnavende Orm ved Samfundstræets Rod, der vil sætte sit Stempel baade paa Blade og Frugt, indtil ingen af Delene mere kan findes. I enhver saakaldt kristen Nation i vor Tid høre Skilsmisser til Dagens Orden; selv her i vore nordiske Lande taber Ægteskabsløftet sin Hellighed, og det er langt lettere nu at faa Adgang til Skilsmisse end i tidligere Dage. Dette taler ikke højt for Kristendomsfrugterne. Den græske Filosof Plutarch fortæller, at i 230 Aar fandt der ingen Skilsmisse Sted i Rom. Ingen Mand forlod sin Hustru og ingen Hustru sin Mand, og ligesom enhver Græker med Gru saa' paa en Brodermorder, saaledes saa' enhver Romer paa Spurius Carvilius som den Første, der lod sig skille fra sin Hustru under Paaskud af Ufrugtbarhed.

Af Danmarks Statistik fremgaar det, at der i 1898 fandt 348 Skilsmisser Sted, og dette Antal øgedes stadigt, indtil det i 1907 naaede op til 662, altsaa omtrent 90 Procent i Tiaaret. Mon dette hærgende Onde vil blive mindre i de næste Tiaar, eller mon Forøgelsen vil tiltage? Her er noget for Teologer og Filosofer at grunde paa, Midlerne maa ikke søges i hysteriske fanatiske Gjøglerier i Religion, Materialisme eller Mysticisme, som vor Tids Atmosfære er saa svanger med, og som finde deres Afløb i de mest barokke og usmagelige Foreteelser, der falskelig benævnes Guds Aand, Vækkelse, Tungetaleri, Spiritisme eller Andet. Uansvarlige Personer paatage sig Ledelsen af disse forskellige Propagandaer og vildlede enfoldige, godtroende Sjæle, indtil enkelte af dem ere mere egnede til Daarekisten end til rationelle Medborgeres Selskab. Det vilde være meget ønskeligt, om disse Præster og Ledere alvorligt vilde overveje, hvad der hændte Svinehjorden i Gergesenernes Land, da Frelseren kom tilstede og uddrev de onde Aander fra to Besatte, som anraabte ham om Hjælp; thi Guds Aands Virkninger ytre sig ikke i Forrykthed og Hysteri, men i Glæde og Fred, sund Fornuft og værdig Menneskelighed i Tale og Handling. Forstyrrelse og Uorden frembringes ikke ved den sande Aands Paavirkning. En saadan Tilstand som den, der nu gjør sig gjældende i Verden, er tydeligt nok forudsagt i 2. Thess. 2, 7—12, hvor der siges: „Derfor skal Gud sende dem kraftige Vildfarelser, at de skulle tro Løgnen, paa det Alle skulle dømmes, som ikke troede Sandheden, men have Velbehag i Uretfærdighed." Det vilde være af langt større Værd at lære et Individ Værdien af Guds moralske Lov om Selvforsagelse og streng Sædelighed, et reent og helligt Ægteskab og Afsky for Utroskab i Ord eller Vandel, end al den vamle Hylen om at faa „Jesus i Hjertet" og kalde sig selv „frelst". Det første skaber en Mand i Ordets rette Betydning, det

sidste et valent, uegentligt og villieløst Individ, udygtigt til al god Gjerning. Samfundslegemet trænger til en Infusion af nyt Blod, Noget, der kan hamle op med den Ødelæggelsens Bølge, der truer intelligente Nationer med total Undergang inden mange Generationer. Hvorfor ikke kalde Overtrædelsen af det sjette Bud ved det rette Navn og diktere Straffen i Overensstemmelse med den store Mesters Udlæggelse? Indtil man gaar den Vej, vil vist Skilsmisse snarere forøges end formindskes. Naar man tænker paa den frygtelige Hensynsløshed og liden Respekt, som mangfoldige Mennesker i vor Tid have for hæderligt Ægteskab, og paa den Kjendsgjerning, at der virkeligt findes Hundreder af Tilfælde, hvor Folk leve sammen som Mand og Hustru og avle Børn, uden at ændse Gud eller Love, saa er det jo nok til at indgyde dydelskende og retsindige Mennesker Skræk. Og overfor disse sørgelige Forhold staa alene i Danmark 1300 Præster, Tusinder af Ordenens Haandhævere, en mægtig Presse og en stor Skare af Borgere, som endnu ikke have bøjet Knæ for det frygtelige Baalsbillede, aldeles hjælpeløse. Andre Nationer ere i en lignende Stilling. Det, som Ærkebiskop Glennon siger om Amerika, passer derfor ogsaa om alle andre Lande. Hvorfra, hvordan og ved hvem skal Hjælpen komme? Sig det, Du, som har Forstand.

Planeten Mars afsløret.

Til „Berl. Tid." telegraferes: London, Torsdag den 30. December. Det vækker her Opsigt, at de bekjendte Astronomer Maunder og Saunders fra Greenwich-Observatoriet have omstyrtet Teorien om Marskanaler og Marsbeboelse ved i det kgl. astronomiske Selskab at forelægge Resultatet af en Række Marsfotografier med 60 Tommers Teleskopet paa Hale-Observatoriet i Kalifornien. Der er nemlig paa disse Fotografier ingen Kanaler at finde, og de ere dog de største og bedste Marsbilleder, der nogensinde ere tagne.

Forklaringen menes at være den, at de hidtil formodede Kanaler ere optiske Bedrag. Der er saaledes intet til Støtte for, at der paa Mars findes Fænomener, som kun kan tilskrives levende Væseners Kunstfærdighed, og man er dermed færdig med Historien om Kanalanlæg.

Dette vil maaske om ikke bringe Ro i Sindene, saa dog maaske føre Spekulationen i en anden Retning med Hensyn til de vilde Teorier, som i de senere Aar have bredt sig, angaaende vor nærmeste Naboplanet. Man paastod at have opdaget Vandkanaler paa dens Overflade og mente, at disse hidrørte fra menneskelige Væsenes Arbejde. Dog bør man erindre, at det maatte være uhyre brede Kanaler, der skulde kunne iagttages i 8 Mill. Miles Afstand, og dette er endda den mindste Afstand.

Lørdag den 1. Januar 1910.

Et velsignet Nytaar!

—

Med dette Nummer paabegynder „Stjernen" sin 59. Aargang. Idet vi takke for den Velvillie, der er blevet ydet den i det forløbne Aar, haabe vi, at en lignende, om mulig i endnu højere Grad, maa blive den til Del i det nye Aar.

1909 befinder sig nu sammen med sine Forgængere i Evighedens mægtige Arkiv; men det har overladt Løsningen af mangen en Gaade og Besvarelsen af mangt et Spørgsmaal til sin Eftertræder 1910. Det gamle Aar har været rigt paa Begivenheder paa alle Omraader, saavel paa dem, som styres af Menneskene selv, som paa dem, der kun kunne styres af det almægtige Ophav, Gud.

Vi ere rykkede en Milepæl nærmere Fuldbyrdelsen af det „ukjendte Store", der forestaar vor Klode. Nye Aabenbaringer ere fremkomne saavel fra Himlen som fra Jorden. Videnskaben har sejret nye Triumfer, Industrien har erobret nye Besiddelser, og Menneskets rastløse Aand har betraadt nye Felter. Oplysningens Fakkel har endnu kraftigere end før kastet sit forklarende Lys fra den guddommelige Tænknings høje Tinder, saa at der snart „Intet er skjult, som jo skal aabenbares, og Intet er lønligt, som man jo skal faa at vide". Nordpolens Eventyrlande menes at være afslørede og Sydpolen noget nær det samme. Mange store Mænd og Kvinder have omskiftet Tiden med Evigheden, medens Andre have set Dagens Lys. Men Aaret har ogsaa haft sine Skyggesider; mange Menneskeliv ere gaaede tabt paa Hav og Land, og uberegnelige Værdier ere ødelagte; Arbejde og Kapital, disse Verdens to største Kæmper, staa mere skarpt overfor hinanden end før, og Ingen veed, hvad Enden skal blive. Ordsproget „Lejlighed skaber Tyve" har i det forløbne Aar vist, at det gjælder endnu, saaledes at det i den kommercielle Verden næsten er nødvendigt at sætte en Detektivklokke paa hver Embedsmand; thi den offentlige Hæderlighed og Tillid er saa svækket, at man i hver Mand ser en Tyv, indtil han kan bevise det Modsatte, medens den gamle juridiske Regel lød: „Betragt enhver Mand som hæderlig, indtil det Modsatte bliver bevist". Ogsaa paa de religiøse Omraader har der været Strid, hvorved Tilliden til Gud og Mennesker har lidt betydelige Nederlag saavel i den katholske som i den protestantiske Kirke, og de skandinaviske Lande ere ikke blevne uberørte deraf. „Medens Husbonden sover, har Fjenden saaet Klinte i Ageren", og det ser ud, som om Ukrudtet trives bedre end den gode Sæd, der trues

med at kvæles, og Verden synes i det væsentlige at være den samme, som da Digteren Tullin allerede i 1763 sang i „Majdagen":

„Hvor Retten selv er Terningkast, hvor Ja af Hyklere bortlejes,
Hvor Dyder mod Dukater vejes, hvor Fattigdom er største Last.
Hvor Rigdom gjør en Daare klog, ærværdig, ædel, sindrig, fløgtig,
Hvor Sindets Ro sin Afsked tog, da Nøjsomhed blev gjort landflygtig.
Hvor Ærlighed er vis Forlis, Enfoldighed bli'er dræbt af Kunster,
Hvor Gudsfrygt kaldes kun for Dunster, og Djævlen er kun Pøblens Ris;
Hvor den af Støv til Ærens Top med med megen Omsorg bli'er optrækket,
Som veed at bukke for den Krop, hans Hjerte ønsker var radbrækket."

Saaledes vil Stillingen vistnok vedblive at være, indtil de Midler anvendes, som Gud har aabenbaret til Slægtens, ja, hele Verdens Gjenfødelse; thi ligesom den nuværende Forstyrrelse maa søges i Overtrædelse af Love, saaledes kan Ro først gjenoprettes, naar disse Love overholdes, og naar dette sker, men ikke før, ville de gode Resultater naas. Vi haabe hjerteligt, at det nyfødte Aar maa bringe os nærmere til dette Maal, indtil Guds Villie maa ske paa Jorden, som den sker hos ham i Himlen.

Missionsnyheder.

Ankomst. Den 5. December ankom følgende Ældster: Erastus Larsen fra Lyman, Wyoming, Niels A. O. Nielsen fra Rexburg og Peter Johnson fra Reiter, Idaho, Hilmar M. Nelson fra Pleasant Grove, Carl E. Nelsen fra Axtell, Søren Edw. Sørensen fra Garland, Hans J. Mortensen fra Parowan, Peter A. C. Pedersen fra Bear River City, Lee Ross Christensen og Hyrum S. Anderson fra Fairview, David H. Larsen fra Ashton og Jos. A. Christiansen fra Mayfield Utah.

Beskikkelse. Ældsterne Erastus Larsen og Peter A. C. Pedersen til Aalborg Konference, Niels A. O. Nielsen og Hilmar M. Nelson til Aarhus Konference, Hyrum S. Anderson, Søren Edw. Sørensen og Lee Ross Christensen til Kristiania Konference, Carl E. Nelson og Peter Johnson til Kjøbenhavns Konference, Hans J. Mortensen og Joseph A. Christiansen til Bergens Konference og David H. Larsen til Trondhjems Konference.

Afløsning. Lester F. Nielsen, Niels P. Jeppesen, Andrew W. Jensen og Ole Petersen, alle fra Kjøbenhavns Konference, Jens C. Christensen fra Aalborg Konference og Carl N. Skanchy fra Trondhjems Konference ere blevne løste fra deres Missionsvirksomhed med Tilladelse til at rejse hjem.

Afrejse. Ældsterne Lester F. Nielsen og Andrew W. Jensen afrejste herfra den 2. December for over Tyskland og Frankrig at naa Liverpool, hvorfra de videre fortsatte Hjemrejsen den 9. s. M. med Dampskibet „Dominion". Niels P. Jeppesen og Ole Petersen forlod Esbjerg den 7. December og afgik fra Liverpool med samme Skib. Jens C. Christensen og Carl N. Skanchy forlod Esbjerg den 21. og Liverpool den 23. December for med Dampskibet „Canada" at fortsætte Rejsen hjem.

Besøgende. Ældsterne James Jensen fra Aalborg og James C. Petersen fra Frederikshavn samt Præs. Isaac A. Jensen fra Aarhus aflagde Hovedstaden et Besøg i forrige Uge; de bragte gode og opmuntrende Nyheder fra deres respektive Virkefelt.

Ældste Carl N. Skanchy, en Søn af forhenværende Missionspræs. A. L. Skanchy, aflagde os et kort Besøg og talte i Mødet Søndag Aften den 19. December. Han meddelte en Del af de Erfaringer, han havde oplevet blandt Lapperne omkring Røros i Norge, hvor han i flere Maaneder havde virket som Missionær. Han roste Lapperne for deres varme Hjerte, ukunstlede Gjæstfrihed og naturlige Ærlighed og Oprigtighed; han fandt Grundvolden for sand Kristendom langt mere udpræget hos dette Nomadefolk end blandt det Folk, der roser sig af høj Kultur og Kristendom.

Mormons Bog er nylig udkommen i det japanske Sprog. Ældste Alma O. Taylor, en ung Mand fra Salt Lake City, der har fungeret som Præsident for den japanske Mission, har oversat Bogen og har anvendt 5 Aar til at udføre det store og betydelige Arbejde, der af Kjendere paastaas at være godt og tilfredsstillende. Sproget er et af de vanskeligste i Verden. Den første Udgave er trykt i et Oplag af 5000 Expl. Mormons Bog er nu trykt i følgende Sprog: Dansk, Engelsk, Fransk, Hollandsk, Hawaiiansk, Italiensk, Japansk, Maurisk, Armenisk, Svensk, Samoisk, Tysk, Tahitisk, Spansk og Walesisk. Den er ogsaa bleven oversat paa Hinduisisk, Hebræisk og Græsk, men endnu ikke trykt paa disse Sprog. Bogen vinder mere og mere Indgang, og mangfoldige Tusind sælges aarlig, mest i det engelske Sprog.

Missionspræsident Andrew Jenson hædret. Sangkorets Medlemmer, repræsenterede af deres Leder, Ældste L. M. Sørensen, og Ældsterne i Kjøbenhavns Gren, repræsenterede af Konferencepræsident James J. Larsen, arrangerede den 11. December en smuk lille Fest i Hovedkvarterets lille Sal til Ære for Missionspræsident Andrew Jenson, der paa denne Dag fyldte 59. Aar. Et smukt Program blev udført, medens Chokolade og Kager serveredes for omtrent 75 Personer, som var bænkede omkring smukt dækkede Borde. Koret og Ældsterne overrakte hver en smuk Gave, og Lykønskningskort og Telegrammer strømmede ind fra nær og fjern.

Besøg i Aalborg Konference. Missionspræsidenten besøgte Aalborg Konference fra 13. til 21. December. Møder afholdtes foruden i Aalborg ogsaa i Frederikshavn, Hjørring og Brønderslev. Navnlig i Aalborg vare Møderne vel besøgte af interesserede Tilhørere, baade Hellige og Fremmede.

Søndagsskolens Julefest. Første Juledags Aften afholdtes en særdeles smuk og vellykket Julefest i Missionens store Sal. Et 18 Fod højt Juletræ, smagfuldt pyntet med Flag og andre Dekorationsgjenstande samt med en Mangfoldighed af Lys, prangede midt i Salen, og om dette sloge Store og Smaa Kreds og sang de gamle, velkjendte og kjære Julesalmer og Julesange. Tiden forløb paa denne Maade under uskyldig Munterhed, og i den mindre Sal serveredes der Forfriskninger først for alle Børnene og derefter for de Voxne. Kl. 9 gik Børnene hjem, medens de Voxne tilbragte Aftenen med Sange og Leg til Kl. 11. Der var mange til Stede, som aldrig før havde besøgt os, og de udtalte alle deres Tilfredshed med den Aand, den Selskabelighed og den Lighed, som gjorde sig gjældende ved vor festlige Sammenkomst. Bestyrelsen, bestaaende af Brødrene Thorvald Petersen, Theodor Imsen og Per Nilson i Forening med andre Brødre og Søstre af Funktionærerne, fortjener Ros or deres Flid og Arbejde og for den gode Smag, der gjorde sig gjældende i det hele Arrangement; det vil let ses, at Søndagsskolen er en betydelig Faktor i Menighedsarbejdets Fremgang.

Daabshandling. Den 13. December forrettedes Daab i Missionens Daabskapel, hvor Mand, Hustru og Søn indlemmedes i Kirken. Handlingen udførtes af Ældste Henry O. Paulsen.

Den 26. December bleve Mand og Hustru døbte af Ældste Hans Mikkelsen; samme Dag bleve to og den 31. December fire døbte af Ældste Joseph M. Olsen.

Paa Julebesøg. Flere af Ældsterne ude omkring i Grenene have besøgt Hovedstaden i Helligdagene, dels for at deltage i Festlighederne, dels for at overvære Præstedømsmødet, som afholdtes Onsdag Formiddag den 29. December; her var en talrig Repræsentation af de i Kjøbenhavns Konference virkende Missionærer til Stede.

Frit Ordskifte.

Under denne Rubrik findes i „Næstved Tidende" for 1. December en Artikel med Overskrift „Mormonerne", som vi her gjengive, da det er en af de faa, der upartisk taler vor Sag uden at være tilsat med

Antipati, religiøs Fanatisme og ondskabsfulde Usandheder. Artiklen lyder saaledes:

„Da der i den senere Tid har været optaget forskjellige Indlæg i nærværende Blad angaaende Staten Utah og Mormonerne i sin Helhed, og da jeg har opholdt mig i Amerika i ca. 5 Aar og navnlig i Staten Utah, mener jeg at have set det paa nært Hold og have nøje Kjendskab til samme. Staten Utah er en af de nordamerikanske Fristater, og de Mennesker, som lever der, hvad enten de ere Mormoner eller ikke Mormoner, ere underkastede de forenede Staters Love, saa ethvert fornuftigt tænkende Menneske kan jo nok forstaa, at der ikke kan foregaa nogen af den Slags Misligheder, som er anført, uden at det vil blive ramt af Landets Love. Mormonerne have ikke Spor af Indflydelse paa Lovgivningen i Utah; i Utah er fuldstændig Religionsfrihed; ethvert Menneske har Ret og Frihed til at bekjende sig til, hvad Religion de vil.

Om Mormonerne i sin Helhed vil jeg sige, at de ere et meget lovlydigt Folk, som lærer deres Medlemmer at respektere og adlyde Landets Love. De ere meget oplyste, hæderlige og dygtige Folk. Deres Lære er aaben og ærlig og skjuler sig ikke bag ved en fordægtig Maske.

Til Slutning vil jeg tilføje, at jeg ikke er Mormon og har heller aldrig været det.

Chr. Terkelsen,
Herlufmagle."

Denne velmente Artikel fremkaldte stor Indignation hos en Præst i nævnte By, som i et længere Svar paa den anvendte de gamle, luvslidte Historier og Beskyldninger, der altid synes at være de eneste Vaaben, der kan findes i de theologiske Rustkamre. Vi ere imidlertid Hr. Terkelsen taknemlig for hans mandige og værdige Optræden, og vi kunne forsikre ham, at han Intet har tabt ved at forsvare Sandheden; thi den kan vandre nøgen om i Verden uden Blusel, medens Svig og Usandhed nødes til at dække deres Nøgenhed med laante Klæder.

Fra Utah.

Ældste Peter Borup fra Eureka sender Jule- og Nytaarshilsen til alle de Hellige i Skandinavien, men specielt til dem i Bergen, Norge, hvor han virkede i 2 Aar, den sidste Del af Tiden som Præsident over Konferencen. Han siger, at han aldrig vil glemme de 2 Aar, og han opmuntrer Alle til Trofasthed og Flid i de Principper, de have annammet ved Guds Naade; thi i dem er der Liv og Salighed.

C. C. A. Christensen, „Stjernens" gamle Oversætter og den skandinaviske Missions Poet, skriver fra sit Hjem i Ephraim til Ældste O.

J. Andersen; han sender Hilsen til de Hellige i Danmark og Norge og meddeler, at han endnu med Glæde gjenoplever de Minder, han har samlet i denne Kirke fra den 26. Septbr. 1850, da han som 19 Aars Yngling annammede Mormonismen i sin Fødeby, Kjøbenhavn, og indtil han nu, 79 Aar gammel, kan beskue de storartede Resultater, som de den Gang saa upopulære Lærdomme have frembragt; hvorledes „Sennepskornet", der den Gang, spædt og ubetydeligt, lagdes i en tilsyneladende mager og utaknemlig Jordbund, er voxet op til et betydeligt Træ. Han formaner og opmuntrer saavel Missionærer som Medlemmer til at gjøre deres Pligt ved overfor dem, som de komme i Berøring med, at være Budbærere af Sandheden, som de have annammet; „thi," siger han, „naar jeg hører om den Fremgang, som Evangeliet har baade i Amerika og de gamle Lande, og hvorledes vore Brødre nu trænge sig frem i Modsætning til den tilbageholdende og forsigtige Maade, paa hvilken jeg og andre Medarbejdere maatte gaa frem i tidligere Dage, da føler jeg mig undertiden beskjæmmet af de mange unge og nidkjære Brødre, som nu uforsagte tilbyde Evangeliet, hvor de sendes, og jeg spørger mig selv: „Vil Herren anse mig for at have været doven eller en fejg Stridsmand? Vil muligvis de Mange, til hvem jeg ikke har baaret mit Vidnesbyrd, naar jeg havde Lejlighed dertil, blive mine Anklagere, hvis de ikke ved Andres Vidnesbyrd og deres egen Lydighed senere have modtaget Salighedens Principper?"

Disse og andre Reflektioner ere af en meget alvorlig Art, og enhver Hellig, der veed, at Mormonismen er Sandhed, bør lægge sig dem paa Sinde, saa at vi ikke forsømme at advare og tilskynde. Broder Christensen er nu 79 Aar og, om end svag paa Legemet, dog i Besiddelse af alle sine Aandsevner; han interesserer sig levende for alle Verdensbegivenheder, og vi haabe, at han endnu i flere Aar maa kunne føre Pennen til Glæde og Opmuntring for alle de Hellige, som elske det danske Sprog.

Et Laan fra Herren.

Af Nephi Andersen i „Liahona".

Drengen er død. Han ligger der i det dæmpede Aftenlys, endnu smuk og hvid. Hans fremtrædende stærke Muskler have tabt deres Styrke, de straalende Øjne deres Glands. Han havde været sin Faders Ideal, hans Livs Glæde og Fremtids Haab; men nu, nu er Alt forsvundet; han ligger der, kold og bleg i Døden.

Det synes at være mere, end Faderen kan bære. Denne Faders Sorg er af den frygtelig stille, stumme og knugende Slags, der ingen Lettelse finder i Taarer og Jammer. Han gaar stum og stille ud fra Dødskamret, ud i den kjølende Aftenluft. Stjernerne tindre ovenover, medens Natte-

vinden synger sin Sørgesang i Træernes Toppe. Manden vandrer henad Stien langs Landevejen, der fører til Marken, medens hans Hjerte er sløvt og døvt overfor den Aand, der forsøger at hviske Trøst til ham. Hans Sjæl er kold som Is, og i sit Hjertes Fortvivlelse raaber han: „O, Gud! hvorfor gjorde du dette? — Hvorfor tog du min Søn, min eneste Søn?"

„Er han din Søn?" spurgte en Stemme, som kom den fra Vinden.

„Ja, han var min Søn, min eneste Søn."

„Er han virkelig din Søn? Tænk paa, hvorfra han kom, og hvorhen han er gaaet."

„Ak Gud. Du gav mig ham."

„Jeg laante ham til dig. Det er det Hele. Han kom fra den himmelske Fader, og til ham er han vendt tilbage igjen. Du var et Redskab til at give ham et Legeme, og du har taget godt Vare paa ham, medens han var hos dig, og du skal ingenlunde miste din Løn, men den retmæssige Ejer har taget ham til sig, og denne Ejermand kjender det, som er bedst for dig og din Søn. Gud behandler dig ikke uretfærdigt, og han kan gjøre med Sit, hvad han vil. Dig vil han trøste og husvale, hvis du kun vil lade ham gjøre det, og dersom du vil aabne dit Hjerte, vil han velsigne dig rigelig."

Stjernerne lyste stærkere, og det milde Maanelys spredte sit rige Sølv paa Mark og Høj, medens Nattevinden sang sin bløde Melodi i Træernes Toppe. Men Manden, den før saa sorgbetyngede Fader, gik tilbage til sit Hjem, fornyet og styrket til det øvrige af sin tunge og sidste Handling.

Kristendommen i Japan.

Et amerikansk Tidsskrift behandler ovenstaaende Spørgsmaal og kommer til det Resultat, at Japan nu staar fjærnere fra Kristendommen end for 25 Aar siden. En berømt Rejsende, Dokter Thomas E. Green, meddeler saaledes, at man i Japan for nogle Aar siden overvejede Muligheden af at antage Kristendommen som Statsreligion; for at komme til Vished om, hvorvidt Skridtet vilde være praktisk fordelagtigt, blev det imidlertid bestemt at gjøre et Forsøg, med andre Ord „dømme Træet af dets Frugter". I den Hensigt gik Enkelte over til Kristendommen, og Meningen var, at dersom Prøven faldt tilfredsstillende ud, skulde Kronprinsen gaa over til den nye Religion og mulig derved drage Japans 44 Millioner Indbyggere med sig, af hvilke Størsteparten ere Buddhister. Landet har ingen Statsreligion; men 3 forskjellige religiøse Retninger have mere eller mindre Indflydelse paa Masserne, nemlig Shintoreligionen, Buddhismen og Konfutses Lære. I 1884 blev enhver Statsreligion ophævet;

men de 80,000 Kristne, som fandtes i Landet, syntes ikke ved deres Liv og Vandel at gjøre sig fordelagtigt bemærkede, ligesom Historien om Jesuiterne under Ledelse af Franciscus Xaver 1581 endnu lever som en uhyggelig Saga blandt Folket i flere Distrikter i Landet. I nævnte Tidsskrift hedder det: „Dersom vi for 20 Aar siden kunde have nærmet os Japan med en Kristendom, forenet i sin Virksomhed, enig i sine Lærdomme og Et i sit Væsen, da vilde denne Historie ikke være bleven skrevet. Havde vi haft en forenet Religion i Stedet for 157 forskjellige, vilde, selv om vor praktiske Morallære ikke i alle Dele kunde staa i Harmoni, endda Prinds Itos Plan kunne være bleven udført. Og det, som kunde være blevet til den største Velsignelse for Japan, var, at Folket netop ved det psychologiske Moment havde fundet et højere Ideal end det, som Kristendommen da fremstillede for deres Øjne."

Indsenderen har nu den Overbevisning, at Kristendommen vil blive fortrængt af Rationalismen, et System af Tænkning, grundet paa videnskabelig Granskning og Fornuftslutninger, uanset Bekjendelse, Tilbedelse eller ceremonielle Vedtægter.

Til Trods for, at Japaneserne regnes blandt Hedninger, ere de dog et smart Folk, der let se, at hvis det, Kristendommen i Dag fremviser i de civiliserede Lande, er dens bedste Frugter, da foretrække de at beholde den Morallære, de selv have, hellere end at besmitte baade Sjæl og Legeme med den, som Repræsentanterne for den „hvide Krist" kunne frembringe blandt deres egne Tilhængere. Meget passende kunne de argumentere som Kong Kallakua, da Professor Ayer anbefalede sin højtreklamerede Haarvigør for Skaldethed. Kongen strøg Haanden over Professorens bare Isse og sagde: „Det synes, at De selv trænger mere til Deres Middel end jeg; hvorfor bruger De det ikke?" Saaledes ser det ofte underligt ud, naar der fra disse Lande sendes Missionærer ud til Folkeslag, der, om de end ikke kjende Gud, som det kaldes, dog ere mangfoldige Gange bedre end dem, der med Synder og Overtrædelser korsfæste deres Frelser daglig. Har Saltet mistet sin Kraft? Har Ordets Tjenere tabt Aanden, og er det kun Bogstavet, der er tilbage? Da siger Skriften, at den ihjelslaar. Deri findes maaske Aarsagen til den universelle Ligegyldighed overfor al Religion i vor Tid.

Resultater af Prohibition.

Af de Forenede Staters specificerede Told-Bulletiner uddrage vi følgende interessante Oplysninger vedrørende absolut Forbud mod Salg eller Tilvirkning af berusende Drikke: I de første 4 Maaneder i 1909

var der en Forøgelse i Toldindtægterne for Spiritus, sammenlignet med de næstfølgende 4 Maaneder, medens Afgiften fra Destillerier, Bryggerier og en gros Handlende af Øl og Spiritus fremviste en forbausende Nedgang i Sammenligning med det samme Tidsrum sidste Aar. Indtil 1. November 1909 fandtes der 11,273 Brændevinshandlere færre i de Forenede Stater sammenlignet med en Trediedel af det foregaaende Aar, og Øl- og Brændevinsgrossererernes Antal var gaaet ned med 680. Henimod 100 Brændevinsdestillerier og mere end 100 Bryggerier ere standsede i det sidste Aar, og omtrent 13,500 Brændevinsudsalg have maattet lukke. Hvad angaar Øl, da fremviste Indtægten i Oktober alene en Forringelse af 194,869 Dollars, hvilket betyder en Nedgang af 200,000 Tønder i en eneste Maaned.

Dette menes at være fremkommet ved den Stilling, som stemmeberettigede Borgere have indtaget overfor Drukkenskaben i Amerika; en mægtig Reform, der finder indflydelsesrige Allierede blandt alle Trossamfund og Organisationer og sikkerlig maa hilses som et velkomment Tidernes Tegn. Hvis kun de retmæssige Autoriteter vilde gjøre deres Pligt uanset Gunst eller Frygt, ere Afholds- og Prohibitionsvenner sikre paa, at man har fast Greb om Uhyrets Horn.

Selv her i Danmark klage Bryggerierne over en kjendelig Nedgang i Fabrikationen af deres Varer, Noget, som aldrig før er hændt. Men her giver man ikke Prohibition Æren derfor, men snarere „Sportsaanden", som i saa glædelig Grad finder Indpas hos Ungdommen, og da Sport og Spiritus jo ikke godt kunne passe sammen, er det meget at haabe, at den opvoxende Slægt vil vælge Sporten; thi den udvikler en sund Sjæl i et frisk og rent Legeme, som søger sin Adspredelse i det, der forædler Mennesket, og ikke i det, der forringer og nedsætter det. Lyksalig Enhver, som er Herre over sine egne daarlige Tilbøjeligheder; han er en Ven overfor den, som er svag mod en overlegen Fjende.

Indhold:

Udgivet og forlagt af Andrew Jenson, Korsgade II, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).